

on Jumala auuks ja ristirahwa rõõmuks mitu tuhat waimulikku laulust teinud. Meie wana laulu-raamatu ep ole mite enam, kui aga 359 laulu ülese pandud. Sest on tunda, et weel palju kallist laulu Maa-rahwale teadmata ja tundmata on, mispärast se wäga armast, et uus laulu-raamat saab valmistatud, kelle sees mitu armast laulu on leida, mis nüüd Saksakeelest Sestikeele ümberpandud. Se armast õhtu laul, kelle esimesed sõnad, teda tähendades, selle jutu pealekirjaks on pandud, on küll igati tuttaw, ehk kui jina, armast lugija, teda mite peats tundma, siis wõtta laulu raamatust Nr. 230 ülese ja loe sealt. Sest jutust aga mis mina sulle nüüd tahan kõnelda saad jina tunda, mis õnnistust waimulikud laulud wõiwad saata.

Ühes weikes linnas Saksamaal elasid peale wickümmend aastat tagasi, üks waene pääwaline Peeter Wasar ja tema naene oma poega Jaagubiga. Mis nemad pääwal tööga teenisid, seda panid ka kohe nahta. Wanaduse ehk haiguse pääwadeks midagi hoida ja kõrwale panna, ei tulnud nende meele. Nemad tegid nenda kui, paragu Jumal mitu mõistmata innimesed meie maal ka teewad. Oli wahest neil sugu rohlem teenitud, kui just tarwis läks, siis ei otsinud nemad tööd, waid elasid sest ni kaua kui otja lõpes. Siis pidi Jaagup ka wahest aitama leiba muretseda, se on, poisile pandi kot' laela ja saadeti wälja kerjama. Sest

loku kerjatud leiwast elasid siis jälle mõnda päewa edasi.

Aastal 1814 hakas seal ümberkõudu kuri soe töö liifuma ja kurnas inimesi tuhandete kaupa ära. Peetri kätte tuli ka kord ja teisel pääwal suri naene ka. Jaagup oli nüüd üsna waeseks lapses jäänud, aga oli terve kui muna. Wanemate pisufene kraam sai äramüüdüd ja matuste kulu sellega maksetud. Jaagupi eest hoolt kanda ei tulnud, paragu Jumal kellegi meele. Igati oli oma kurwastus ja häda; lin oli täis waesi lapsi, peagu igas maeas olid haiged ja suriad.

Jaagup ei nutnud wanemaid mite palju taga, sest isa oli teda iga kord peksnud, kui tema mite üsna täie kotiga loeu ei tulnud ja ema oli ka niisugune olnud, kellest tema enam hirmu kui armu oli tunda saanud. Sõimada ja wanduda oli tema küll wanematest õpinud, aga mite Jumalat paluda. Nenda oli tema weel waesem hinge kui ihu poolest. Wanemad olid üüri peal ühes pisufeses kambriks elanud, senna tema ei wõinud enam jääda ja oli selle läbi ka ilma pea warjuta. Öuneks oli soe aeg, enne Jaani pääwa, kui wannemad ärrasurid. Üks tüdruk halastas tema peale ja lubas temale lehma lautas õffel magada, seal tema valmistas enesele ühes nurgas aset. Mis seal ka poisil wiga magada! Homikul tuli tüdruk lehma lüpsma ja andis temale ka natukest rööska ritupada ja leiwa